

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Magdalenou Ježkovou ve věci

žalobců: a) V. I.
b) S. I.
c) M. I.
d) A. I.
zastoupení JUDr. Ing. Jiřím Špeldou, advokátem
se sídlem Šafaříkova 666/9, 500 02 Hradec Králové

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
se sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha

v řízení o žalobách proti rozhodnutím žalovaného ze dne 24. 8. 2022, č. j. OAM-736/ZA-ZA10-ZA05-2022, a č. j. OAM-737/ZA-ZA10-ZA05-2022,

takto:

- I. Věci vedené u Krajského soudu v Hradci Králové pod sp. zn. 31 Az 6/2022 a 31 Az 7/2022 se spojují ke společnému projednání s tím, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 31 Az 6/2022.
- II. Žaloby se zamítají.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobci a) a b) podali dne 4. 8. 2022 jménem svým a svých nezletilých dětí [žalobci c) a d)] opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR. Žalovaný rozhodl v záhlaví specifikovanými rozhodnutími tak, že předmětné žádosti jsou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), nepřipustné a řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobách

2. Žalobci namítli, že byli v řízeních o udělení mezinárodní ochrany zkráceni na svých právech, neboť žalovaný nevzal řádně v úvahu jejich tvrzení, která v žádostech o udělení azylu uvedli. Žalobci navrhli, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věci vrátil žalovanému k dalšímu řízení.
3. V doplněních žalob ze dne 19. 9. 2022 žalobci uvedli, že napadená rozhodnutí jsou nezákonná a nesprávná. Dle žalobců nelze konstatovat, že se neobjevily nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez vlastního zavinění žalobců předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozích pravomocně skončených řízeních. Je totiž skutečností, že zdravotní stav jejich syna M. [žalobce c)] se od doby posuzování předchozích žádostí žalobců zhoršil. Hospitalizace v Hamzově odborné léčebně pro děti a dospělé pak přispěla ke stabilizaci, resp. zlepšení jeho zdravotního stavu, což naznačuje, že právě pobyt v ČR a možnosti využití jejího systému zdravotní péče jsou v nejlepším zájmu žalobce c) a nezbytné pro alespoň zachování jeho uspokojivého zdravotního stavu. Dle žalobců tak měl žalovaný žádosti žalobců posuzovat věcně dle § 11a odst. 2 zákona o azylu, a nikoliv je vyhodnotit jako nepřipustné dle § 11a odst. 1 zákona o azylu, přičemž měl vycházet i z aktuálních a přesných informací z různých zdrojů o reálných možnostech zdravotní péče žalobce c) v Ázerbájdžánu, jak mu ukládá § 23c zákona o azylu. Této povinnosti ovšem žalovaný nedostál. K doplněním žalob připojili žalobci též vysvědčení syna Aliho [žalobce d)] ze školního roku 2021/2022, ze kterého je dle žalobců patrný pokrok a zájem o studium a zprávu ošetřujícího lékaře syna M. v Hamzově odborné léčebně pro děti a dospělé.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svých vyjádřeních k žalobám uvedl, že popírá oprávněnost žalob a nesouhlasí s nimi, neboť v průběhu správních řízení o již druhých žádostech o udělení mezinárodní ochrany žalobců žalovaný shledal, že žalobci neuvedli žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobců z vlasti a jejich obav z návratu do vlasti. V této souvislosti žalovaný odkazuje na napadená rozhodnutí, v nichž správní orgán zrekapituloval rovněž obsah a průběh předchozích řízení o prvních žádostech žalobců o udělení mezinárodní ochrany, a dále na obsah správních spisů, zejména pak na údaje k žádostem o mezinárodní ochranu, které žalobci a) a b) poskytli správnímu orgánu dne 9. 8. 2022.
5. Žalovaný dále uvedl, že žalobci své první žádosti o udělení mezinárodní ochrany v České

republice podali dne 13. 8. 2020. O těchto žádostech byla vedena správní řízení pod č. j. OAM-523/ZA-ZA11-2020 a OAM-524/ZA-ZA11-2020. Za důvod podání prvních žádostí o mezinárodní ochranu žalobci označili tu skutečnost, že žalobce c) má dětskou mozkovou obrnu, přičemž nemůže být z finančních důvodů léčen v Ázerbájdžánu, a proto žalobci chtějí, aby se léčil v Evropě. Žalovaný ve svých rozhodnutích vydaných v rámci správních řízení o prvních žádostech žalobců o mezinárodní ochranu konstatoval na základě tvrzení žalobců a dalších podkladů pro rozhodnutí, že léčba dětské mozkové obrny je v případě žalobce c) v Ázerbájdžánu dostupná. Žalovaný uvedl, že svou argumentaci v rámci správních řízení o prvních žádostech žalobců náležitě podložil dostupnými informacemi o situaci v zemi jejich původu, ať už co do obecné bezpečnostní situace v Ázerbájdžánu, tak zejména v rámci nezbytného individuálního posouzení jejich případu. V řízeních o prvních žádostech žalobců žalovaný rozhodl o neudělení mezinárodní ochrany v žádné z jejich forem ve smyslu zákona o azylu. Rozhodnutí žalovaného bylo následně potvrzeno i rozsudky Krajského soudu v Hradci Králové (č. j. 43 Az 2/2021-57 ze dne 8. 12. 2021) a Nejvyššího správního soudu (č. j. 8 Azs 15/2022-56 ze dne 21. 7. 2022).

6. Dle žalovaného nelze přehlédnout, že žalobci uváděný motiv pro podání opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu, tj. zdravotní stav žalobce c), je totožný s důvodem, který žalobci uváděli již v průběhu správních řízení o prvních žádostech o udělení mezinárodní ochrany, což ostatně i sami žalobci při poskytnutí údajů k současným žádostem o udělení mezinárodní ochrany dne 9. 8. 2022 výslovně potvrdili. Správní orgán je přitom nucen opětovně konstatovat, že uvedeným důvodem současných žádostí žalobců o mezinárodní ochranu se správní orgán již detailně zabýval v rámci předchozích správních řízení o jejich prvních žádostech o mezinárodní ochranu. Správní orgán proto konstatuje, že žalobci v aktuálních řízeních neuvedli žádné nové informace či skutečnosti, které by bylo potřeba opětovně hodnotit, či které by měly jakýkoliv vliv na rozhodnutí správního orgánu. Ohledně údajné nové skutečnosti uváděné žalobcem a) v průběhu správního řízení, a sice ohrožení žalobce a) syny lékaře, kterého měl žalobce v roce 2007 v Ázerbájdžánu napadnout, na základě které požadoval opětovné meritorní posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany, byl správní orgán nucen konstatovat, že tato skutečnost byla žalobci a) objektivně známá již v průběhu správního řízení o jeho předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žalobce tak měl možnost a povinnost ji uvést za účelem jejího posouzení již tehdy. Je tedy důsledkem jeho vlastního zavinění, že tato údajná nová skutečnost nebyla předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany.
7. Následně žalovaný odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu (konkrétně na usnesení NSS ze dne 16. 5. 2017, č. j. 1 Azs 57/2017 – 52 a rozsudek NSS ze dne 18. 12. 2003, č. j. 5 Azs 24/2003 – 42), která se zabývá opakovanou žádostí o mezinárodní ochranu. Žalovaný v závěru konstatoval, že hlavním smyslem a účelem institutu opakované žádosti je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele a které žadatel nemohl uplatnit nikoli vlastní vinou během předchozího řízení.
8. Žalovaný navrhl, aby krajský soud žaloby zamítl jako nedůvodné.

IV. Jednání

9. Soud před zahájením jednání konaném dne 25. 1. 2023 vyhlásil usnesení o spojení věcí vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 31 Az 6/2022 a 31 Az 7/2022 ke společnému projednání s tím, že věci budou nadále vedeny pod sp. zn. 31 Az 6/2022.
10. Jednání se z žalobců zúčastnil pouze žalobce a), žalobkyně a) se z jednání omluvila. Během jednání zástupce žalobců zopakoval argumenty uvedené v žalobách. Žalobce a) při jednání sdělil, že pracoval na tajném oddělení Ministerstva vnitra Ázerbajdžánské republiky. V důsledku války s Arménií v roce 2015 bylo toto oddělení zrušeno, jejich nadřízený byl Armény zabit a ostatní zaměstnanci byli mučeni [žalobci a) zlomili nos a mučili jej elektrickým proudem]. Informace, kde se jejich nadřízený nacházel, vyšla z Ministerstva obrany Ázerbajdžánské republiky, které chce všechny ostatní zničit. Někteří proto utekli do Německa a Francie, kde následně dva z nich zabili. O tom všem rozhodoval ázerbajdžánský prezident, všude jsou jeho lidé. Žalobce a) cítil, že nemůže se svou rodinou v Ázerbájdžánu zůstat a musejí utéct. Žádal proto, aby je Česká republika přijala, nebojí se o sebe, ale o svou rodinu. Žalobce a) nepracuje, neboť se bojí vycházet ven, jen manželka vychází ven pro nákupy. Pokud by v České republice mohli zůstat, začal by zde pracovat. Zástupce žalovaného odkázal na lékařskou zprávu ze dne 7. 2. 2022 a uvedl, že zhoršení zdravotního stavu žalobce c) se nepotvrdilo, čímž nebyl potvrzen jediný žalobní bod uvedený v žalobě. Dle zástupce žalovaného tak nejsou splněny podmínky k využití institutů uvedených v zákoně o azylu, současně ale dodal, že pro osoby, které chtějí v České republice žít, pracovat a případně čerpat sociální a zdravotní pojištění, je určen zákon o pobytu cizinců. Následně samosoudkyně shrnula skutkový stav věci. Na dotaz samosoudkyně, zda mají strany další důkazní návrhy, odpověděly, že nikoliv.
11. V závěrečném návrhu zástupce žalobců uvedl, že žalovaný nepostupoval správně, když řízení o udělení mezinárodní ochrany zastavil, neboť zdravotní stav žalobce c) umožnil žádosti žalobců znovu věcně projednat. Žalobci tedy navrhl napadená rozhodnutí zrušit a věci vrátit žalovanému k dalšímu řízení. Zástupce žalovaného v závěrečném návrhu uvedl, že žalovaný nepochybil a navrhuje předmětné žaloby zamítnout.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Krajský soud přezkoumal napadená rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), a po provedeném řízení shledal, že žaloby jsou nedůvodné.
13. Podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřipustnou podle § 11a odst.
14. Podle § 11a odst. 1 zákona o azylu podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
15. Podle § 25 písm. i) zákona o azylu řízení se zastaví, jestliže je žádost o udělení

mezinárodní ochrany nepřipustná.

16. K tomu, aby se správní orgán mohl znovu věcně zabývat opakovanou žádostí žadatele o udělení mezinárodní ochrany, je nezbytné, aby existovaly nové skutečnosti nebo zjištění, které musí mít určitou přidanou hodnotu a kvalitu oproti předchozí žádosti. Z tohoto pravidla vychází relevantní judikatura Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009-65 dospěl k závěru, že: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V tomto rozsudku dále uvedl, že *„zpravidla se přitom může jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času a jako takové lze připomenout zejména změnu situace v zemi původu nebo změnu poměrů ve vztahu k osobě žadatele, např. udělení azylu matce nezletilé žadatelky, jejíž žádost již byla pravomocně zamítnuta; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2008, č. j. 9 Azs 14/2008-57.“* Zdůraznil současně, že věcné projednání opakované žádosti je výjimkou, *„kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a sice princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.“* K této problematice obdobně judikoval i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27. 6. 2019, č. j. 6 Azs 15/2019-27.
17. Ze správního spisu vyplývá, že žalobci své žádosti o mezinárodní ochranu podané dne 13. 8. 2020 založili na tom, že žalobce c) má dětskou mozkovou obrnu, přičemž nemůže být z finančních důvodů léčen v Ázerbájdžánu, a proto žalobci chtějí, aby se léčil v Evropě. O těchto žádostech rozhodl žalovaný dne 5. 3. 2021, tak že mezinárodní ochranu žalobcům neudělil, následné žaloby proti těmto rozhodnutím byly zamítnuty Krajským soudem v Hradci Králové rozsudkem č. j. 43 Az 2/2021-57 ze dne 8. 12. 2021 a kasační stížnost byla Nejvyšším správním soudem odmítnuta usnesením č. j. 8 Azs 15/2022-56 ze dne 21. 7. 2022.
18. V opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu podaných dne 9. 8. 2022 žalobci uvedli jako motiv pro podání žádostí opět zdravotní stav žalobce c) a nemožnost ho z finančních důvodů léčit v zemi původu. Žalobce a) též uvedl, že v případě návratu do vlasti mu hrozí nebezpečí, neboť v roce 2007 fyzicky napadl ošetřujícího lékaře jeho syna, kterému dal na léčbu 50 000 USD. Tato léčba nevedla k žádnému výsledku a lékař nechtěl peníze vrátit. Synové lékaře pracují na prokuratuře a u policie, takže se mu chtěli za uvedené napadení pomstít. Musel prodat byt a celou dobu se schovával v pronajatém bytě. V roce 2019 za poslední peníze vyřídil cestu do Evropy, protože se nechtěl stále skrývat a také chtěl kvalitní léčbu pro syna. Na otázku správního orgánu, proč skutečnosti týkající se možného ohrožení ze strany synů lékaře nesdělil v první žádosti o udělení mezinárodní ochrany, žalobce uvedl, že měl strach, aby se na ambasádě v ČR nedozvěděli, že je zde, protože by se i zde mohli pomstít.
19. V žalobách žalobci pouze namítli, že byli v řízeních o udělení mezinárodní ochrany zkráceni na svých právech, neboť žalovaný nezval řádně v úvahu jejich tvrzení, které v žádostech o azyl uvedli. Následně v doplněních žalob žalobci uvedl, že od doby

- posuzování předchozích žádostí žalobců se zdravotní stav žalobce c) zhoršil, přičemž následná hospitalizace v Hamzově odborné léčebně pro děti a dospělé přispěla ke stabilizaci, resp. zlepšení jeho zdravotního stavu, což naznačuje, že právě pobyt v ČR a možnosti využití jejího systému zdravotní péče jsou v nejlepším zájmu žalobce c) a nezbytné pro alespoň zachování jeho uspokojivého zdravotního stavu.
20. Ve smyslu shora citované judikatury je zřejmé, že nejde o případ, kdy by se objevily nové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatelů a které nemohli uplatnit v předchozích řízeních.
21. Je nepochybné, že motiv, který žalobci uvedli v žádostech o udělení mezinárodní ochrany, tj. skutečnost, že žalobce c) trpí dětskou mozkovou obrnou, je totožný jako v předchozích žádostech žalobců. Současně ani zhoršení jeho zdravotního stavu a následné stabilizaci, resp. zlepšení, díky hospitalizaci v Hamzově odborné léčebně pro děti a dospělé nelze považovat za novou skutečnost, která by odůvodňovala opětovné vedení správních řízení. Dle judikatury Nejvyššího správního soudu sice výrazné zhoršení zdravotního stavu, byť související s nemocí již posouzenou v předchozí žádosti o udělení mezinárodní ochrany, ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními představuje nové skutečnosti a zjištění ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu (srov. rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2009, čj. 1 Azs 43/2009-66), avšak v daném případě jednak nelze učinit závěr, že došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu žalobce c), neboť sami žalobci uvedli, že se zdravotní stav žalobce c) po hospitalizaci v Hamzově odborné léčebně pro děti a dospělé zlepšil a současně ani lékařská zpráva ze dne 7. 2. 2022 výraznému zhoršení nenásvědčuje, a jednak neexistují (a ani žalobci nenamítají) žádné další relevantní skutečnosti, které by mohly mít vliv na posouzení věci.
22. Dále se krajský soud zabýval námitkou žalobců, že žalovaný při vyřizování jejich opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany měl vycházet i z aktuálních a přesných informací z různých zdrojů o reálných možnostech zdravotní péče žalobce c) v Ázerbájdžánu. Žalovaný si obstaral zprávy o zemi původu, které se vyjadřují mj. ke kvalitě a dostupnosti zdravotní péče a léků v Ázerbájdžánu. Jedná se o informaci Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky (OAMP) – Ázerbájdžán Bezpečnostní a politická situace v zemi – ze dne 11. 7. 2022 (stav červenec 2022), informaci OAMP – Dostupnost léčby dětské mozkové obrny, včetně dostupnosti léčiv – ze dne 15. 2. 2021 a informaci Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) – Ázerbájdžán Přehled údajů o zemi za rok 2021 – ze dne 17. 5. 2022. Žalovaný v napadených rozhodnutích uvedl, že na základě těchto informací nelze dojít k závěru, že se v domovském státě žadatelů situace změnila takovým způsobem, aby to pro výše jmenované představovalo jakékoliv nebezpečí. Krajský soud konstatuje, že žalovaný si obstaral aktuální podklady popisující stav zdravotní péče v zemi původu žalobců. Z těchto podkladů zároveň nevyplývá, že by se poměry v zemi původu žalobců změnily.
23. V rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno tvrzení a břemeno důkazní. *„Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“* (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 – 86). Proto

pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany v řízení o první žádosti, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany (srov. též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2020, č. j. 2 Azs 294/2019 – 49).

24. Krajský soud s odkazem na judikaturu v předchozím bodě konstatuje, že žalovaný též správně vyhodnotil tvrzení žalobce a) týkající se jeho obav z ohrožení syny lékaře, kterého v Ázerbájdžánu v roce 2007 napadl, a to tak, že tato skutečnost byla žalobci a) bezpochyby známa již v době řízení o první žádosti o mezinárodní ochranu, přesto tuto skutečnost žalobce neuvedl. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 17. 2. 2011, č. j. 9 Azs 36/2010-76, „*pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, aniž by mu v tom bránil nějaký objektivní důvod, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze jemu, a nelze akceptovat, že by toto neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany*“. Žalobce a) neprokázal, že by mu v uvedení všech azylově relevantních skutečností v řízení o předchozí žádosti bránila jakákoli objektivní překážka. Soud se tak ztotožňuje se závěry žalovaného, že nejde o skutečnost, kterou žalobce a) nemohl bez vlastního zavinění uvést. Stejně závěry lze učinit i ve vztahu ke skutečnostem uváděným žalobcem a) během jednání dne 25. 1. 2023 ohledně tvrzeného nebezpečí ze strany ázerbajdžánské vlády. Jedná se totiž o tvrzení, která žalobce a) uvedl poprvé až v řízení před soudem, přestože tento důvod mohl uvést již v řízení o první žádosti. Žalobce a) tak ani v tomto případě neunesl břemeno tvrzení a jeho opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany nelze věcně posoudit.
25. Krajský soud na základě shora uvedeného uzavírá, že žalovaný v obou případech naplnil podmínky stanovené v ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žádosti o udělení mezinárodní ochrany podané žalobci byly zcela správně shledány nepřipustnými v souladu s právními předpisy i ustálenou judikaturou. Na odůvodnění napadených rozhodnutí lze plně odkázat, neboť je dostatečné, přezkoumatelné a krajský soud se s nimi ztotožňuje.
26. Krajský soud pak pouze na okraj připomíná, že mezinárodní ochrana ve smyslu zákona o azylu je právním institutem výjimečným, jehož smyslem je poskytnout žadateli ochranu, nikoli však před jakýmkoli negativními jevy v zemi jeho původu, nýbrž jen z důvodů upravených v zákoně o azylu. Udělení mezinárodní ochrany je tak zcela specifickým způsobem legalizace pobytu na území ČR, a to za přesně vymezených důvodů. Chce – li žalobce trvale pobývat v České republice, pak instituty zákona o azylu nejsou jedinými možnými instrumenty, kterými lze tento cíl zajistit; žalobce se může pokusit využít některého z institutů zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů.

VI. Závěr a náklady řízení

27. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobci jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žaloby dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
28. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo

na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 31. ledna 2023

JUDr. Magdalena Ježková v. r.
samosoudkyně